

Precisem, sisplau

written by Pere Grau i Rovira | 19 de desembre de 2019

Escric aquestes línies el matí abans que el Tsunami Democràtic concentri milers d'independentistes dins i fora del Camp Nou. Però no és d'això que vull parlar avui. Als diaris digitals catalans que puc consultar, parlant de l'estratègia de Puigdemont i els seus advocats, es diu que aquests li desaconsellen de presentar-se com a candidat a la Presidència de la Generalitat a les primeres eleccions al Parlament, perquè seria un gest que podria ser interpretat negativament des del Parlament Europeu, ja que no es pot ser alhora membre d'aquest i del Parlament català. És un raonament lògic i comprensible. Però per mi n'hi ha un altre de més fort i amb el que crec que molts, però molts catalans (a part dels politiquets de vol gallinaci) hi estaran d'acord. Mirem-nos-ho.

Carles Puigdemont va ser elegit democràticament pel Parlament català com a 130è President de la Generalitat. La seva destitució per part del govern espanyol va ser il·legal i anticonstitucional, perquè l'article 155 no ho autoritzava de cap manera, diguin el què diguin els fanàtics manaires a la "villa y corte". Per tant, per la majoria de nosaltres, Puigdemont segueix sent el nostre President legítim i no ha deixat de ser-ho en cap moment. El President executiu Quim Torra ho va deixar ben clar quan va agafar el càrrec. Ell es considerava president provisional, i deixaria la cadira a Puigdemont en el moment que aquest pogués tornar amb llibertat. I la mateixa posició caldria exigir de qui el substituï, cas que ell fos (també il·legalment, escandalosament) inhabilitat.

Per això, és innecessari, mirant-s'ho des d'aquest punt de vista, que Puigdemont es presenti a unes noves eleccions,. Perquè aquestes només poden elegir el President executiu que ocupi provisionalment el lloc del legítim, mentre aquest no

pugui tornar a la Plaça de Sant Jaume.

I qui no accepti això, ha de tenir clar que accepta el joc de la caverna espanyola i se'n fa còmplice. Perquè només el nostre Parlament pot destituir un President acreditant motius greus per fer-ho. I com que el nostre Parlament no ho va fer, Puigdemont segueix sent President, i els seus successors, si partim d'una legalitat catalana, i no de l'arbitrarietat espanyola, substituïts provisionals, que organitzen el dia a dia del país, en estret contacte amb ell.

Que Carles Puigdemont pugui ocupar aviat el seu càrrec d'eurodiputat, no invalida per res el meu argument. Té tot el dret a utilitzar totes les vies possibles per aixecar la veu per Catalunya on sigui, i aquesta n'és una. I tant és si, fins que pugui tornar al palau de la Generalitat, passa poc o molt temps. En aquell moment, podrà dimitir dels càrrecs que tingui fora del país, i tornar al que mai ha perdut legalment. Si llavors ho fa de ple, o només com a gest per normalitzar la institució de la Presidència i després es retira, serà cosa d'ell. Però ara, qui accepti que Carles l'Intrèpid ja no és President, segueix immers en una mentalitat colonial de la que cal que ens desampelleguem d'una vegada.

Parlem molt de desobediència civil. Doncs, aquest n'és un aspecte. Negar-nos a acceptar l'arbitrarietat i la vulneració de les lleis i de la seva pròpia constitució per part de la política espanyola i anar a la nostra. Prenem exemple dels anònims xicots del Tsunami democràtic. I una mostra clara i molt personal de la desobediència de cadascú als fanàtics (i tant sovint estúpids) contraris, a més sense cap risc personal i per tant sense excuses, és partir de reconèixer solament aquesta legalitat que ens neguen arrogantment.

Molt Honorable Senyor President Carles Puigdemont: Vostè és el nostre President i no cal que es presenti a cap elecció per ser-ho. Si no fos així, no es comprendria l'odi i el pànic que li tenen els polítics i els mitjans de "la nación más antigua

del mundo". Sort i endavant.